I

Беше изумителна сутрин.
Горски си спомни за ония далечни дни, когато като момче се събуждаше на шлепа в езерото в Кашмир. Там ловяха риба с баща му и братята му. Всъщност сега бетонната гледка нямаше нищо общо с някога, може би с изключение на един много специфичен нюанс на сивото, който тогава идваше от леката сутрешна мараня.
Горски крачеше по циментения полигон – огромен каменен квадрат, заобиколен от правилните правоъгълници на военните сгради, също така безцветни и някак си по нищо неотличими от скалите зад тях и пустинята, в която цялото поделение се намираше.
Горски отиваше от лабораториите към административните помещения на отсрещния край. Вместо да мине по подземния коридор, той реши да подиша чист въздух и излезе навън. Цяла нощ беше работил и сега, малко преди изгрев слънце, когато почти нямаше още шумове отникъде, а цветовете бяха различни, всичко изведнъж му се стори красиво. За първи път от десет години насам.
Не наистина красиво. Ами по-скоро – притегателно. По някакъв начин магнетично.
Докато минаваше през пространството, а стъпките му отекваха, Горски не гледаше нито един детайл специално – погледът му се беше втренчил в неистовото сиво, което само в този час беше такова. Неангажираният му поглед успяваше, без да иска, да улови едновременно цялата картина.
Обаче отвъд сивото имаше и още нещо.
Едновременно с бодването ниско в корема, Горски разбра, че именно в такова пространство, с много бетон, в такъв сутрешен час и точно такъв климат, макар и след известно време, го чака нещо много сериозно.
Нещо като страх се опита да нахлуе в кръвта му със сутрешния хлад, но Горски се сети отново за шлеповете и Кашмир и моментално изтласка ненадейните прозрения встрани.
Някъде далеч се чу гласа на птица.

manuiloff.com „Книга на промените” ©Александър Мануилов, 2012-14 г./ „Book of Changes” ©Alexander Manuiloff, 2012-14